

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára		Feltétlen szerkesztői, lap tulajdonosi és kiadó:		Hirdetések egyezség szerint	
Egy évre 8 K		BALKÁNYI ERNŐ.		A nyilrtér soronkint 1 korona.	
Fél évre 4 -		MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.		Kéziratokat nem adunk vissza.	
Negyed évre 2 -					
Egyes szám ára 20 fillér.					

A nő az élet harcában.

Lehet, hogy a modern haladás ellenségének fognak bennünket ezért a cikkért nevezni, de mi azért mégis kimondjuk őszintén, hogy nem rajongunk a nők emancipációjáért. Mert abban a pillanatban, a midőn a nőnek a férfiakéval egyenlő jogokat és kötelességeket adunk, elvontuk őket eredeti természetes hivatásuktól és boldogtalanokká tesszük őket, de a férfiakat és gyermekeinket is.

A nő testileg és szellemileg gyöngébb a férfinál. A csonthaj vékonyabbak, az agyveleje könnyebb, akaratereje, fantáziája, idealizmusa szűkebb korlátok közé van szorítva. Ez tény, melyet az emberiség története és fejlődése a legmesszebbre menőleg igazol. Tudom, hogy sokan lesznek a tisztelt olvasók közül, akik e kijelentésért mogorva, maradi embernek fogják e sorok íróját deklarálni, holott az illető fiatal és teljes odaadással van a női nem iránt. De megvan az ítélete arról, hogy vége ott a családi boldogságnak, a nyugodt és kellemes együttlétnek, a házaspárok lelki harmóniájának ott, ahol az asszony kint küzd az étellel s férjével vállaltva keresi a kenyeret reggeltől estig tartó munka közt.

Az asszony hivatása az anyaság és csak az anyaság. Ez a természet törvénye, amely parancsol mindenké fel; s minél inkább eltávolodik valamely kulturánép a természeti törvénytől, annál inkább súlyed erkölcsi seiben s hazát alkotó képességeiben. A nő az élet harcában csak a legselgőközöltszerűbb mértékig tud érvényesülni, iskolában, irodában, műhelyben s egyebütt csak a szürke napaszmunkáit végzi. E munkában teste elhervad, színes lelke megfakul, kivész belőle az anyai s háziasszonyi hivatás iránt való érzék, elhidegül a gyermekei s családi tűzhely iránt. Férjében nem az élettársát, hanem munkástársát látja s mert reggeltől estélig idegenek között kenyeret keres, otthonától elszakok s a kellő mértékben meg nem becsüli.

Ilyen a kenyerét kereső asszony. Se magának, se férjének, se gyermekeinek nem telik öröme abban, hogy ő is dolgozik pénzért. Igaz, munkájával emeli a család anyagi jólétét, de ezzel nem ér fel a feladott családi élet, a gyermekek nevelésének elhanyagolása.

Még ridegebb a sorsa a leánynak, aki a megélhetésért dolgozik s nem megy férjhez. Elszárad, elfakul ha tisztességes, tilos utakra téved, ha mégis ki akarja venni ré-

szét az élet örömeiből. S ezt rossz néven nem lehet tőle venni. Éppen úgy, mint a színész, a leánynak maradt hivatalknokni vagy egyéb alkalmazott is egészen más elbírálás alá kell, hogy essék a szív és a vér világa dolgában. Annak a társadalmnak, amely a leányt kikergeti az élet harcába s nem tud neki férjet juttatni, nincs joga ahoz, hogy vele szemben föltétlen erényesség megkövetelésének állásátjára helyezkedjék, mert ez barbár, igazságtalan, embertelen követelés lenne. Ha a társadalom szemet tud hunyni azelőtt, hogy a férjhez menni nem tud vagy nem akaró nő elárassza a hivatalokat, üzleteket, műhelyeket a fele áron dolgozván, kiszorítva onnan a férfiakat, akkor nem szabad megítélnie azon, ha a magára maradt nő nemcsak a munkából, de az élvezetből is kikapja venni a maga részét. Igenis, teljes jussa van ehhez is.

S itt jutottunk el arra a magaslatra, a melyről tisztán láthatjuk, micsoda végtelen, feneketlen erkölcsstelenségnek mocsara lesz az a társadalom, amelyben a nő teljesen egyenrangú lesz a férfival, hasonló jogokkal és kötelességekkel.

A természet ereje köti le a nőt az asszonyi állapathoz, az anyasághoz s milyet

Végakkord. *)

lrlta: HOLLÓSI SANDOR.

Ha eldaltalom megtrt lelkeket,
Fogs-e könnyezem poraim felett,
És szerelmesem ?
Gondolzs-e majd úgy néha-néha rám,
Ha ott alszom már a sir városán,
Némán csendesen ?
Ó jér ki hozzám jér, keres föl ott,
Hisz érted vértet, rólad álmódott,
Megtrtöttem lelkeim,
Hisz érted élet, érted hagnagj itt
E rút világnak hangz álmait
Nyíven, szerelmem!
Nem vádól ott az én hült ajakam,
Nekem a sirban nem lesz már szavam,
Mondj előzz-e hát?
Hozol-e rózsát báberlevelet,
Ugyis csak hiból hallám ezeket
Egy életen át!
Ne félj hát tolsér, ott már nincs harag,
Néma leszek én ott a föld alatt,
Hol nem táj szívem,
Mert elhaltok minden bánatom
Mikor rádagnagj vészs bus dalom,
Reményem, s hitem!

Szomorú történet.

Az idő későre jár. M-ssze az egy peremién meg utolsó erejével bírkózt az hátráló nap az éjfel. Haragában tüzvörösrre gyult ki földruzzadt ábrázrta, míg aztán a végső küzdelem után a dadalmás éj legyúrte őt az egy peremlélt és egyszerű koror szűkségbe vonta az egész világot.

Mindinkább sötétebb lett és e közben az apró csillagok egymásutánban előjöttek és az egen szállingózó felhő foszlányok megett bukjákfa incselkedték egymással. De im, egyszerre hirtelen megszokították a játékok. Valamit észrevettek a földön. Valami szokatlant. Alattok a temető egyik zugában emberfélet láttak feküdni.

Az öreg hold, ki egy felhő mögött elrejtözve már jó ideje gyönyörködött a kis csillagok pajzán jkedvén, figyelmessé lett erre és előjött buvóhelyéről. Odavilágított a hová a kis csillagok szemeket meresztgették. És amint oda világított az eget és földet fényességbe vonva, azok hirtelen abbanhagya a kacagást és szomoruan elhalványodtak . . . és részvételt tekintettek alá a földre, hol egy fiatal ember az éj csendjében keservesen zokogott s önkívületbe merülve csókolta, ölelte és könnyeivel áztatta a drága hantokat, melyt óvált fedte, amly reá eréklye lesz, mert a kegyelet az iránt, ki előd . . . kiterjed szívünkben reá is, - mert előd . . .

Kora reggel a temetőörök úgy találtak járult

állapothban. Nagy nehezen föltre keltették, azután ingadozó léptekkel elindult.

Elindult azon a hosszú uton, mit élet utjának hívunk, mely ut eleinte roppant széles és a rajta haladók nagy csoportokban tolongának, előzőknek, félrelökven a szerényeket.

Azután egy óriási tér követezik, melyből számtalan keskeny-ut vezet tovább.

Mindenki választhat az utak közül, melyet tovább akar haladni, de ezt a választási akaratot szigorú társadalmi föltételek korlátozzák minden egyébb körülményre való tekintet nélkül és éppen azért jaj azoknak, kik nem tudnak valami sablonos dolgot igazolásukul fölmutatni, mert előttik egyik utának kapuja sem nyitlatik meg.

Csupán egy közös ut hagyatott számunkra. Akármikor elindulhatnak azon. Élhaghatott rögös ut is, melyet nem öríz senki. Nem vezet sehová csak énylyük egész a végtelenségbe . . . Ez a reményesség útja.

Érre terelődnék azok, kik minden kapuból kiszorultak és ide jutnak a társadalom különböző rétegeinek fély vezettegye - proletariáj . . .

Tombolt a hóvihár. A szél jajgatótt, zuogott egyre jobban. A kopasz fák nyögve hajoltak a vihar hatalma előtt, de olyik a szokatlan munkától ketté törtött. A letört ágak zörögve homöplöyöttek a néptelen utcákon. - Ezzel az üled- idővel bírkózt az a városkába igyekvő magános vándor, mintegy 20 éves korban levő férfi. Kopott, vékony ruhájában láthatólag reszkett, a mint imbolgyova vándorzogott az üres külváros

*) Mutatvány szerzőnek ösre megjelenő „Rózsák, ciprusok” című kötetéből.

Balkányi Ernő

könyvnyomda

papirkereskedés

könyvkötészet

üzletikönyv-raktár

„ALSÓLENDVAI HIRADÓ“

SZERKESZTŐSÉGE és KIADÓHIVATALA

Alsólendva — Muraszombat.

KAPHATÓK:

LEVÉLPAPIROK DOBOZOKBAN.

LEGJOBB MINŐSÉGŰ IRÓ- és RAJZSZEREK.

KÉPES LEVELEZŐ-LÁPOK.

MESE ÉS

KÉPESKÖNYVEK stb.

MÁR

AZ ELSŐ

próbarendelés elkészítése a megrendelő teljes megelégedését vonja maga után.

Araink a lehető legolcsóbbak.

Hirdetések felvételnek a kiadóhivatalban.

